

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΚΑΤΕΣΤΗΜΕΝΑ

Παρατηρώντας μέσα μας, αλλά και γύρω μας στον κόσμο που ζούμε, θα διαπιστώσουμε ότι τα πολλά κακά που βασανίζουν τον άνθρωπο, πολλές επίκτητες πληγές που μας πονάνε οφείλονται, περισσότερο ή λιγότερο, **στην έλλειψη Παιδείας και φυσικά στην έλλειψη Αρχών, Αξιών και Μέτρου.**

Εκπαίδευση, έτσι όπως εφαρμόζεται στα σχολεία και τα πανεπιστήμια όλου του κόσμου είναι η διδασκαλία, η πληροφόρηση και η διαπότιση με ένα δόγμα, μια ιδέα ή μια αντίληψη με στόχο τη διαιώνιση της εξάρτησης και της υποταγής, κάτω από τις οποίες βρισκόμαστε από την αρχή μέχρι το τέλος της ζωής μας.

Το Σύστημα εκπαίδευσης συνδέεται άμεσα με τη διαδικασία της διεξαγωγής και των αποτελεσμάτων των εξετάσεων. Κάτι τέτοιο αυτόματα δημιουργεί «επιτυχημένους» (εκείνοι δηλαδή που διαθέτουν την ικανότητα να απορροφούν και να αποστηθίζουν ανούσιες, κατά κανόνα, και ανακριβείς πληροφορίες) και «αποτυχημένους» (εκείνοι που είτε δε διαθέτουν την ικανότητα αυτή, είτε δε βρίσκουν κανένα ενδιαφέρον στην όλη διαδικασία). Οι «επιτυχημένοι» συνεχίζουν στα πανεπιστήμια να αποστηθίζουν ακόμη περισσότερες άχρηστες και ανακριβείς πληροφορίες, ενώ οι «αποτυχημένοι» εγκαταλείπουν τις σπουδές και ψάχνουν για δουλειά, η οποία το πιθανότερο είναι να δοθεί στους «επιτυχημένους».

Το Σύστημα εκπαίδευσης δεν εξελίσσεται ώστε να περιλάβει και να αγκαλιάσει τα χαρίσματα και τη δημιουργικότητα των ανθρώπων. Αντίθετα, οι άνθρωποι εκπαιδεύονται και προετοιμάζονται για να γίνουν ένα με αυτό. Και όσο το σύστημα του «πάρε-φτιάξε-πέταξε» μπορούσε να απασχολεί τα ρομπότ, οι περισσότεροι άνθρωποι αποδέχονταν τυφλά το γεγονός ότι πήγαιναν στο σχολείο για να προετοιμαστούν για μια δουλειά και ότι στη συνέχεια ασκούσαν ένα επάγγελμα μέχρι να συνταξιοδοτηθούν ή να πεθάνουν. Τώρα όμως τα πράγματα δεν είναι ακριβώς έτσι. Εκατομμύρια νέοι, φτάνοντας στο τέλος των σπουδών τους, διαπιστώνουν ότι δεν έχουν καμία επαγγελματική προοπτική. Ακόμη και οι «επιτυχημένοι», οι απόφοιτοι των πανεπιστημίων, αγωνίζονται για να βρουν μια δουλειά. Αρχίζουν επομένως να αναρωτιούνται και να αμφιβάλουν για το «όφελος» όλων αυτών των σπουδών. Τα σκασιαρχεία, ως επί το πλείστον, οφείλονται στην πλήξη και την έλλειψη αυτοπεποίθησης και ενεργούς συμμετοχής μέσα στο σχολείο. **Μηδενός εξαιρουμένου, όλοι διαθέτουν μια λανθάνουσα δημιουργικότητα και κάποια χαρίσματα, τα οποία έχουν έρθει εδώ για να τα εκφράσουν και να τα προσφέρουν στον κόσμο.** Η εκπαίδευση ενδιαφέρεται μονάχα για τα χαρίσματα που εξυπηρετούν το Σύστημα, κάτι το οποίο αφήνει απ' έξω έναν τεράστιο αριθμό αποξενωμένων και περιθωριοποιημένων ανθρώπων.

Το έκτρωμα της παρούσας εκπαίδευσης δομήθηκε έτσι διότι έχασε **τον κύριο στόχο της που είναι η ανάπτυξη ελεύθερων και δημιουργικών προσωπικοτήτων.** Οι περισσότεροι άνθρωποι δεν ζουν στον αληθινό κόσμο, αλλά στην αντανάκλασή του, στη σκιά του, το είδωλό του. Είναι οι άνθρωποι που κινούνται μηχανικά κλείνοντας τον εαυτό τους, γίνονται ανίκανοι για συνειδητές υπεύθυνες επιλογές, με την έννοια του μην **τολμώντας να ρισκάρουν, να γνωρίσουν τον εαυτό τους,** με αποτέλεσμα παγίδευση στην θωράκιση που δημιούργησαν. Το άγχος, η νευρική κατάσταση, το συνεχόμενο σφίξιμο των δοντιών και του θώρακα, αλλά και το κλειδαμπάρωμα της καρδιάς, είναι αποτελέσματα εμμονών και φόβων, αρρωστημένων ιδεών,

προκαταλήψεων, περιορισμών και απωθημένων γύρω από τον έρωτα, τη διατροφή και εν γένει τη ζωή. Η ιδέα που έχουμε για το θάνατο καθορίζει τη ζωή μας και η ιδέα για τη ζωή καθορίζει το θάνατό μας. Όποιος φοβάται το θάνατο ζει φοβισμένα ή από αντίδραση ζει μια έντονη συνήθως, αλλά αυτοκαταστροφική ζωή των άκρων, εσωτερικά και εξωτερικά. Από άθεος μπορεί να γίνει θρησκώλης και από φανατικός οπαδός να καταλήξει στο σκοταδισμό και την υποκρισία. Άλλα χαρακτηριστικά της ζωής μας στην πανοπλία, είναι η καχυποψία, οι φοβίες, η ανασφάλεια, η συμφεροντολογία, η εκμετάλλευση, τα κόμπλεξ, η έλλειψη αυτοσεβασμού, οι ενοχές και τελικά το μίσος που προέρχεται από το αίσθημα μιας βαθύτερης αποτυχίας. Όλα αυτά τα ενεργειακά απόβλητα μολύνουν την ψυχή μας μπλοκάροντας το μυαλό και την καρδιά μας, επομένως και το σώμα της ανθρωπότητας.

Πόσα πράγματα που μας χρειάστηκαν στην ζωή μας, σε κάθε ηλικία και ωστόσο δεν μας τα έμαθαν στο σχολείο, αλλά αντί αυτού μας φορτώσανε, όχι απλώς με άχρηστες πληροφορίες, αλλά κυρίως μας χάραξαν το νου και την ψυχή με λανθασμένες διαδικασίες, τρόπους και λειτουργίες. Τι θα συνέβαινε στην ανθρωπότητα εάν λάμβανε μια παιδεία στα ουσιώδη; Τότε το πνεύμα της Πρόνοιας που διαθέτει μόνο η αληθινή Παιδεία, θα ελαχιστοποιούσε τις οδύνες, την δυστυχία, τον πόνο, τον φόβο και τον τρόμο, την αγωνία της ανθρώπινης ύπαρξης καθώς ο άνθρωπος θα ζούσε με όλο του το είναι την απειρότητά του.

Το κατεστημένο και όλοι εκείνοι που το υποστηρίζουν, προσπαθούν να συγκρατήσουν τις αλλαγές, επιδιώκουν να κάνουν την εκπαίδευση πιο άκαμπτη και στείρα και να επιβάλουν ακόμη περισσότερα δόγματα. Και όλα αυτά σαν αντίδραση προς τις αλλαγές που τελικά θα παρασύρουν και τους ίδιους. Η κατάσταση αυτή θα έχει στον αντίποδά της τη συνεχώς αυξανόμενη απαίτηση των συνειδητοποιημένων ανθρώπων να αντικατασταθεί η σκοταδιστική κατήχηση **με την αληθινή εκπαίδευση.**

Στα πρώτα χρόνια της ζωής μας, υπάρχουν ορισμένα πράγματα που όλοι πρέπει να μάθουμε, όπως το να μετράμε, να γράφουμε και να επικοινωνούμε. Χρειαζόμαστε, επίσης, μια περίληψη των ιδεών που φιλοδοξούν να μας εξηγήσουν όσα συμβαίνουν γύρω μας. Όλα αυτά, όπως άλλωστε και η Ιστορία, πρέπει να παρουσιάζονται σαν ιδέες, γνώμες και αντιλήψεις, όχι σαν γεγονότα –εκτός και αν μπορούν να αποδειχτούν. Αρκεί να διαβάσετε κυβερνητικά έγγραφα που δημοσιοποιούνται τριάντα χρόνια μετά από κάποια γεγονότα για να διαπιστώσετε πώς το κράτος ξαναγράφει την ιστορία καθημερινά.

Η εκπαίδευση των νέων είναι μια πολύ σημαντική υπόθεση, αν βέβαια εφαρμόζεται με την ουσιαστική έννοια της λέξης. Το Σύστημα όμως ελέγχει σε μεγάλο βαθμό όσα διδάσκονται τα παιδιά και προωθεί αυτά που επιθυμεί να πιστεύουν. Υπάρχει, άραγε, καλύτερος τρόπος για τη δημιουργία εξαρτημένων και υποτελών ανθρώπων από τον έλεγχο της εκπαίδευσης των νέων, ξεκινώντας μάλιστα από την τρυφερή τους ηλικία; Και έχοντας δει το Σύστημα σε όλο του το μεγαλείο, πιστεύετε πως ο έλεγχος και η καθοδήγηση αυτή αποσκοπούν στο καλό των παιδιών; Η εκπαίδευση, με το δυτικό της τουλάχιστον πρότυπο, υπάρχει για να προωθεί την αποβλάκωση.

Σωστή παιδεία θα πει να μαθαίνεις στους νέους τη ζωή, και να τους ξεμαθαίνεις τις δεισιδαιμονίες που από νήπια τους **περνάει μια παράδοση άρρωστη** μέσα από την οικογένεια, την κοινωνία, την πολιτεία, την εκκλησία, τα μέσα ενημέρωσης, και τους άλλους παράγοντες της αγωγής. Το ένα λοιπόν είναι να ριζώσουμε το νέο στη ζωή, το άλλο να ξεριζώσουμε από μέσα του την ψευτιά. Από δω, δηλαδή, ξεχερσώνει την ψευτιά και τις προλήψεις και από κει σπέρνει καθαρό το χωράφι του παιδιού με το αληθινό φως των γνώσεων.

Τα θύματα της Παιδείας είναι πάντοτε τα ίδια, η αλήθεια, η ελευθερία, η ζωή, η ψυχή και μαζί τους το παιδί και η μητέρα. **Άρα αυτά τα θύματα πρέπει να αποκατασταθούν, αν θέλουμε να δικαιωθεί η Παιδεία.** Σαφώς λοιπόν το παιδί πρέπει να βρεθεί στο κέντρο, σαφώς η μάνα θα πρέπει να παίζει ένα ρόλο τον οποίο τον γνωρίζει αλλά στη σημερινή κοινωνία δεν της επιτρέπεται να τον έχει. Παραγκωνίσαμε και εγκλωβίσαμε σήμερα στα γηροκομεία τους ηλικιωμένους, ενώ θα μπορούσαν να συμβάλλουν στην παιδεία των εγγονιών τους, πράγμα που οι γονείς δεν είναι σε θέση να κάνουν λόγω ανωριμότητας. Ζούμε σε μια κοινωνία που δεν παρέχει επιμόρφωση και παιδεία για γονείς. Τα παιδιά δεν χρησιμοποιούν τις εμπειρίες των γονιών τους. Τα έθνη δεν ερευνούν την Ιστορία, με αποτέλεσμα οι άσχημες εμπειρίες να επαναλαμβάνονται με τραγικές συνέπειες.

Ο άνθρωπος μοιάζει να έχει χάσει τα βασικά δικαιώματά του, να ανασαίνει καθαρό αέρα, να πίνει καθαρό νερό, να τρώει φυσικές αγνές τροφές, να αθλείται. Έχουν γίνει λάθη ουσιαστικά στην οργάνωση της ανθρώπινης ζωής. Βασικές ανάγκες έχουν παραμεληθεί και έχει λείψει η καθοδήγηση που χρειάζεται η ανθρώπινη ζωή από τη γέννηση της. Έχουμε κάνει το λάθος να πιστεύουμε ότι επειδή το βρέφος δεν έχει φυσική δύναμη και λογική, είναι ασήμαντο. Κι αυτό γιατί έχουμε συνηθίσει να δίνουμε σημασία μόνο στη θέληση που προσανατολίζεται προς κάποιο εξωτερικό στόχο. Έτσι το παιδί που είναι ανίκανο να επιδιώξει συνειδητούς και επιλεγμένους στόχους σ' ένα κόσμο άγνωστο, δεν έχει καμιά αξία στα μάτια του ενήλικου.

Μολονότι η εκπαίδευση παίζει θεμελιώδη ρόλο για την αυτονόμηση του ατόμου, η γυναικεία φοίτηση παραμένει, κατά σκανδαλώδη τρόπο, ισχνή στις λιγότερο αναπτυγμένες χώρες: μόλις λίγο πάνω από το 60% των κοριτσιών φοιτούν στην πρωτοβάθμια εκπαίδευση και λιγότερο από το 15% στη δευτεροβάθμια (σύμφωνα με στοιχεία της UNESCO). Δεν εκπλήσσει καθόλου το γεγονός ότι το 62% των γυναικών αυτών των χωρών είναι αναλφάβητες έναντι του 40% των ανδρών.

Το θέμα της Παιδείας επίσης, συνδέεται με το θέμα της Φύσης, καθώς η Φύση είναι η πρώτη μας Δασκάλα, για όλους μας, διαχρονικά. Με λίγα λόγια, το πρώτο στοιχείο διδασκαλίας έρχεται από αυτό που λέγεται Ψυχή, είτε μέσα απ' τη μητέρα, είτε μέσα από τη φύση κι έτσι το παιδί επικοινωνεί κι αρχίζει να μπαίνει στον κώδικα της εκμάθησης και της Παιδείας πριν αυτή ακόμα γίνει εκπαίδευση.

Οι άνθρωποι αναρωτιούνται για ποιο λόγο δεν είναι ευτυχισμένοι και ποιος είναι ο δρόμος για να ευτυχίσουν. Όλα αυτά τα πράγματα που λέμε, αγάπη, ελευθερία, πολιτισμός, θρησκεία, τέχνη, επιστήμη, το ίδιο το βλέμμα του ανθρώπου που είναι στραμμένο στο Θεό, όλα αυτά ανήκουν στον άνθρωπο κι όταν αυτός δεν τα έχει, τότε δεν είναι καθόλου καλύτερος από ένα ζώο και δεν ζει καθόλου καλύτερα από ένα ζώο. Πώς μπορεί λοιπόν ο άνθρωπος να είναι ευτυχισμένος, όταν ζει την ζωή ενός ζώου, τη στιγμή που ο Θεός ποίησε αυτόν κατ' εικόνα και καθ' ομοίωση; Όταν ο άνθρωπος λοιπόν ζει χωρίς αυτά, τότε δεν μπορεί να είναι ευτυχισμένος, διότι πάει κόντρα στη Φύση του.

Η Παιδεία των προγόνων μας είναι θα λέγαμε Οικουμενική. Τέτοια είναι εκείνη η Παιδεία που παράγει πολίτες και συνδέεται με το θέμα της Δημοκρατίας. Και αυτή η Παιδεία, είναι αυτή που μπορεί να παρουσιάσει τον πολιτισμό του, είναι στη θέση του πολιτισμού του έχουν, ο οποίος καταρρέει. Πάντως σήμερα συμφωνούν όλοι ιστορικοί, κοινωνιολόγοι, ανθρωπολόγοι, δάσκαλοι, επιστήμονες κ.λπ. ότι το κενό του σημερινού πολιτισμού εντοπίζεται στη λέξη Δάσκαλος. Η φιγούρα του Δασκάλου όμως έχει χτυπηθεί βάναινα και ποικιλοτρόπως.

Ο αληθινός Δάσκαλος πρέπει να λειτουργεί με τέτοιο τρόπο ώστε να ενεργοποιεί το δάσκαλο που υπάρχει μέσα στο μαθητή, Αυτός είναι ο δρόμος. Για να γίνει αυτό, ο Δάσκαλος πρέπει να είναι ο δίδων τη σκάλα, σε πρώτη φάση, πρέπει όμως να είναι και ο δίδων την άσκηση. Η πρώτη άσκηση είναι η ερώτηση. Θέτοντας το ερώτημα δίνεις την άσκηση. Όμως πρέπει ο ίδιος ο Δάσκαλος να ενεργοποιεί το μαθητή να θέτει τα ερωτήματα. Διότι ο απόλυτος φασισμός δεν είναι να επιβάλλεις απαντήσεις αλλά να επιβάλλεις ερωτήσεις. Όταν επιβάλλεις ερωτήσεις, περιορίζεις τις ερωτήσεις, περιορίζεις τον έρωτα, τη ζωή την ίδια. Οι ερωτήσεις είναι το κλειδί που διανοίγουν τον νου, την καρδιά και την συνείδησή μας.

Ο Δάσκαλος από την άλλη είναι κι εκείνος ο οποίος δίδει το Κάλλος. Κι αυτό σημαίνει ότι πρέπει να δίνει και Πρότυπο. Άρα, οφείλει να δίνει το Πρότυπο, αλλά και να ενεργοποιεί στο μαθητή να φανερώνεται ως Πρότυπο. Το πρόσωπο είναι αυτό που θα εμπνεύσει την ιερή σχέση της Παιδείας. Και το πρόσωπο είναι που θα την εκφυλίσει κι θα την κάνει να πέσει. Εξάλλου, Δάσκαλος είναι εκείνος που παραμένει μαθητής και έτσι γίνεται Διδάσκαλος για να μπορεί να δίνει την άσκηση, το κάλλος, τη σκάλα.

Το να ξεμάθει κανείς τις κακές συνήθειες είναι το πιο αναγκαίο μάθημα και η αρχή της μάθησης, είναι η προσπάθεια. **Χωρίς μόρφωση η φύση του ανθρώπου είναι τυφλή. Χωρίς το φυσικό ταλέντο η μόρφωση είναι ελλιπής και τέλος, χωρίς αυτά τα δύο η άσκηση είναι ατελής, γι' αυτό και η ημιμάθεια είναι χειρότερη της αμάθειας.** Η φανέρωση είναι ζηλευτή αλλά και ευάλωτη από την αρρώστια και τα γηρατειά. Η παιδεία μόνο είναι θεϊκή και αθάνατη. Διδάξου απ' τα πάντα χωρίς τίποτα να περιφρονείς. Η βία και η σκληρότητα δεν είναι ο σωστός τρόπος διδασκαλίας των νέων. **Η χρήση των παραδειγμάτων και το παιχνίδι τους οδηγεί πιο ευχάριστα στη μάθηση.**

Ένας Δάσκαλος γνωρίζει ότι ο καλύτερος τρόπος για να βοηθά στους μαθητές στη μάθηση είναι να τους επιτρέπει **να ανακαλύπτουν μόνοι τους την αλήθεια.** Όταν ένας μαθητής κατανοεί είναι σε θέση να εκτελεί μια ποικιλία δραστηριοτήτων που προϋποθέτουν πολύπλοκες πνευματικές διεργασίες όπως να εξηγεί, να γενικεύει, να βρίσκει αναλογίες. Έτσι μπορεί να επεκτείνει αυτό που έμαθε και να το εφαρμόζει σε νέες συνθήκες και με νέους τρόπους, Στην εποχή μας, που χαρακτηρίζεται από ταχύτατες μεταβολές και εκρηκτική αύξηση της πληροφορίας στόχος της εκπαίδευσης πρέπει να είναι **η κατανόηση** και να επικεντρώνεται στην ανάλυση των τεσσάρων αξόνων αυτής της θεώρησης: Θέμα, Στόχοι, Δραστηριότητες Εφαρμογής και συνεχή Αξιολόγηση.

Η Παιδεία αυτή καθαυτή παραμένει μέσα στα παιδιά και μέσα στους αληθινούς Δασκάλους πάντοτε αγνή. Αυτό είναι το μεγαλύτερο μυστήριο, για όσους το ζουν. Και πιστεύω ότι η εξήγησή του βρίσκεται σ' αυτό που μας ενδιαφέρει, δηλαδή την Αγάπη. Γιατί Αυτή είναι η Ουσία που κινεί **και** τον Δάσκαλο **και** το μαθητή. Η σχέση ερωμένου και εραστή, όπως λεγόταν στην αρχαιότητα, χωρίς να παρεξηγηθεί αυτό φυσικά, όπως συμβαίνει στις μέρες μας. Αυτό το πράγμα όμως που λέγεται Έρωσ είναι το κλειδί της κατανόησης της αληθινής Παιδείας και δεν μπορεί να συμβεί παρά μόνο από εκείνο το ον το οποίο διψάει για μάθηση.

Ένας μαθητής που δεν ξέρει ποιες γνώσεις του στερούν, δεν γνωρίζει τα συμφέροντά του. Δεν ξέρει ποια λάθη των δασκάλων πρέπει να καταπολεμήσει. Δεν ξέρει ποια κενά κρύβει το πρόγραμμα διδασκαλίας. Δεν ξέρει ποια καλύτερη ζωή του στερεί το πρόγραμμα διδασκαλίας. Δεν μπορεί κανείς να επιθυμεί κάτι που δεν το άκουσε ποτέ του. Μόνο όταν κάποιος καταλάβει ότι μπορεί να του κρύβουν τα δικαιώματα και τα καθήκοντά

του, τότε έχει κάνει ένα σημαντικό βήμα για να τα ανακαλύψει.

Υπάρχουν τρία είδη μαθητών: Αυτοί που μαθαίνουν και μπορούν να μεταδώσουν τη γνώση, αυτοί που μεταδίδουν τη γνώση αλλά δε μαθαίνουν και αυτοί που μαθαίνουν αλλά δεν μεταδίδουν τη γνώση. Μερικοί μαζεύουν τα φρούτα του δέντρου της γνώσης για να στολιστούν με αυτά, αντί να τα μαζεύουν για να κοινωνούν τον άνθρωπο. Μάθηση είναι η ανακάλυψη αυτού που ήδη ξέρεις. Εκτέλεση είναι η απόδειξη ότι το ξέρεις. Η διδασκαλία είναι η υπόμνηση στους άλλους ότι το ξέρουν εξίσου καλά μ' εσένα. Είμαστε όλοι μας μαθητές, εκτελεστές, εκπαιδευτές, δάσκαλοι.

Έτσι, είναι ο έρωτας που τρέχει στην πρώτη γραμμή του μίσους, είναι η χαρά απέναντι από την λύπη, η ολότητα απέναντι από την ατομικότητα, η ευχαρίστηση απέναντι από τον πόνο, η ασχήμια που μάχεται την ομορφιά και η μάχη είναι μεγάλη. Είναι η ανταγωνιστικότητα που πληγώνει τη συνεργασία, ο φθόνος που ραδιουργεί διαρκώς να κλέψει την χαρά της αφθονίας. Είναι ο «κάλος» που μάχεται το Κάλλος και ο ξεπεσμός την Αρετή, γιατί είναι ο θάνατος ο ίδιος απέναντι στην Ανάσταση και τη Ζωή. Είναι ο φόβος που απαγορεύει την Αγάπη. Αυτήν θα την διακρίνεις σ' εκείνους που σέβονται τους κανόνες στη μάχη, τον αγώνα της Ζωής.

Μεγάλο κοινωνικό πρόβλημα γνωστό σε όλους μας, είναι το πρόβλημα των ανθρώπινων προτύπων. Οι πιο πολλοί έχουν τη γνώμη ότι σήμερα δεν υπάρχουν πρότυπα και ότι τα νέα που έχουν εμφανισθεί σπρώχνουν τους νέους στα επουσιώδη και στα εφήμερα και όχι στα ουσιαστικά και τα αναλλοίωτα. Αυτή η διαπίστωση είναι σωστή και έχει ως επακόλουθο την επικράτηση των υλικών αγαθών. **Μόνο όταν αντιστρέψουμε την κατάσταση υπέρ των πνευματικών αγαθών, τότε μπορούμε να έχουμε λαμπρά ιδανικά για τους νέους μας.** Για να φθάσουμε όμως εκεί, θα πρέπει όσους έχουν την τόλμη να ταυτίζονται, με λόγια και με έργα, με τις πανανθρώπινες αξίες, να τους στηρίζουμε και να τους προβάλλουμε ως τα μόνα πραγματικά πρότυπα για τους νέους, αλλά και για όλους μας.

Οι πανανθρώπινες αξίες είναι το νήμα που πλέκει τον ανθρώπινο ιστό. Είναι το λίπασμα που βοηθά στην ανάπτυξη του. Και είναι αυτός ο ανθρώπινος ιστός που φέρνει τους ανθρώπους κοντά, τους ενώνει σ' ένα σώμα, σ' ένα νου, σε μια ψυχή, για να μπορέσουν να ξεπεράσουν τα εμπόδια, να κάνουν την απαιτούμενη υπέρβαση, για να ζήσει η ανθρωπότητα μια καλύτερη ζωή. Μόνο με τον ιστό αυτό μπορεί η ανθρωπότητα ν' αποτρέψει τις καταστροφικές απειλές του πλανήτη, και να βοηθήσει στην εξανθρώπιση του ανθρώπου ώστε να γίνουν πραγματικότητα τα όνειρα όλων των λαών, όλων των εποχών για μια πιο δίκαιη και πιο ανθρώπινη ζωή.

Η εκπαίδευση του μέλλοντος θα ενθαρρύνει και θα τροφοδοτεί την εμπιστοσύνη στον εαυτό μας. Στο επίκεντρο της εκπαίδευσης αυτής θα βρίσκονται οι βασικές ικανότητες που χρειάζεται ο άνθρωπος στη ζωή του, χωρίς να εξαρτάται. Πώς να καλλιεργεί την τροφή του και να τη μαγειρεύει, πώς να χτίζει ένα σπίτι, να το επισκευάζει και να το συντηρεί, καθώς και όλες εκείνες τις ικανότητες που πρέπει να αναπτύξει για να είναι ανεξάρτητος. Το εκπαιδευτικό αυτό σύστημα θα παρέχει στους νέους ελευθερία επιλογών και προτιμήσεων κατά τη διάρκεια της ζωής τους. Από μικρή ηλικία τα παιδιά θα διαθέτουν χρόνο, σαν μέρος του σχολικού τους προγράμματος, συμμετέχοντας σε ομάδες για τη βοήθεια ηλικιωμένων, ανάπηρων και όσων έχουν ανάγκη για οποιοδήποτε λόγο. Η αγάπη και η φροντίδα του ενός για τον άλλον θα είναι οι κατευθυντήριες αρχές της εκπαίδευσης.

Οι επαγγελματίες δάσκαλοι δε θα είναι τα μοναδικά οχήματα για την εκπαίδευση των νέων. Σε κάθε ομάδα και κοινωνία υπάρχουν άνθρωποι με χαρίσματα και γνώσεις εμπνεόμενοι από το Πνεύμα της Αλήθειας και της Αγάπης που μπορούν να συμβάλλουν στην φανέρωση της Αγάπης ως Πρόνοια που εκφράζεται ως Παιδεία Αγάπης και Σοφίας. Κενά Αγάπης σημαίνει κενά Παιδείας. Η απλότητα μας αποκαλύπτει σημαντικές αλήθειες και η αλήθεια βρίσκεται συνήθως στα απλά πράγματα. Η αγάπη είναι αυτή που κατευθύνει τις πράξεις μας και την συμπεριφορά μας.

Ο Αριστοτέλης φανερώνει ότι: «Η τύχη των κρατών βασίζεται στην εκπαίδευση των νέων. Το έδαφος δεν μπορεί, να παράγει κάτι χωρίς καλλιέργεια, όσο γόνιμο και αν είναι. Το ίδιο συμβαίνει και με το ανθρώπινο μυαλό, που χωρίς εκπαίδευση δεν μπορεί να αποδώσει κάτι» και επισημαίνει τρεις συγκεκριμένες φάσεις ή στάδια της φυσικής μάθησης: α) την παρατήρηση, β) την κατανόηση, γ) την προσπάθεια.

Ο σύγχρονος άνθρωπος αντί για θύμα του καιρού του πρέπει να γίνει κύριος της εποχής του. Αν οι άνθρωποι ήταν προετοιμασμένοι για τις συνθήκες της ζωής θα ήταν σε θέση να ελέγχουν τα γεγονότα αντί να γίνονται ανίσχυρα θύματά τους και θα βρίσκονταν στο δρόμο της κοινωνικής υγείας αντί να βασανίζονται από αλληπάλληλες κρίσεις και ταραχές. Αντί να έχει παραλύσει από το φόβο της, όπως γίνεται σήμερα, η ανθρωπότητα θα γνώριζε τη δύναμη και το κουράγιο της και θα ήταν ικανή να οργανώσει τα πράγματα προς την κατεύθυνση της ωφέλειας. Για να το πετύχει αυτό πρέπει να δημιουργηθούν νέες επιστήμες, νέοι δρόμοι της σκέψης που να ρίχνουν φως πάνω στα νέα Ιδανικά, Αξίες και να τα διαδίδουν. Μια νέα Παιδεία που οικοδομεί στην Αγάπη και την Ειρήνη, που φέρνει όλους τους ανθρώπους της Γης κοντά, όπου ο ένας θα νοιάζεται για τον άλλον, θα στηρίζει τον άλλον. Έτσι χτίζουμε έναν καινούριο κόσμο, γεμάτο συμπόνια, αλληλεγγύη, ελευθερία, δικαιοσύνη, ειρήνη, αγάπη. Έναν κόσμο γεμάτο ομορφιά, γεμάτο γνώση και πολιτισμό. Έτσι χτίζουμε τα θεμέλια για έναν πλανήτη ασφαλή και μια ανθρωπότητα ευημερούσα, αγαπημένη και ευτυχισμένη.

Ευχαριστώ μέσα από τα βάθη του είναι μου τους Πρωτεργάτες του Ανοιχτού Πνευματικού Πανεπιστημίου που φανερώνουν στον άνθρωπο χωρίς σύνορα την εκπαίδευση που εκδηλώνεται με εργασία ανιδιοτελούς προσφοράς και κατάθεσης εαυτού και ευλογώ τη διάδοση του ως Πρότυπο εκπαιδευτήριο ψυχών και πνευμάτων παγκοσμίως.